

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **S.**, so sídlom v B., proti povinnému **J. S.**, bývajúcemu v L., **o vymoženie 466,14 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 36 Er 5934/2008, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2012 sp. zn. 18 CoE 612/2011 a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 7. novembra 2012 sp. zn. 18 CoE 40/2012, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2012 sp. zn. 18 CoE 612/2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Dovolanie povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 7. novembra 2012 sp. zn. 18 CoE 40/2012 **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V uznesením zo 16. septembra 2011 č.k. 36 Er 5934/2008-29 námietkam povinného proti exekúcii vedenej pod sp. zn. 36 Er 5934/2008, č. E. vyhovel z dôvodu, že exekučný titul – platobný výmer Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo 4. apríla 2008 č. P. nebol povinnému riade doručený. Fikcia doručenia podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku preto nemala byť uplatnená. Súd vzhľadom na uvedené považoval námietky povinného za dôvodné.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie oprávnenej a povinného uznesením z 30. mája 2012 sp. zn. 18 CoE 612/2011 uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/, h/ O.s.p.). Z predložených listinných dokladov bolo zrejmé, že povinný skutočne v čase vydania platobného výmeru (exekučného titulu) mal trvalý pobyt

na adrese L.. Z uznesenia okresného súdu však nebolo zrejmé, či sa povinný v čase doručovania exekučného titulu zdržiaval na adrese B., alebo na adrese L.. Túto skutočnosť súd prvého stupňa neskúmal. Zo spisu nebolo zrejmé, na základe akých skutočností správny orgán uvádzal adresu povinného na B., s vyznačením fikcie doručenia predmetnej zásielky. Taktiež nebolo zrejmé, či povinný nahlasoval prechodný pobyt, prípadne adresu, na ktorej sa bude zdržiavať príslušnému správneému orgánu, ktorý vydal exekučný titul, ako aj poštovému úradu. Trvalý pobyt je zákonná kategória vedenia evidencie obyvateľov, avšak neplatí pre fikciu doručenia zásielok v zmysle ustanovenia § 47 ods. 1, 2 O.s.p.

Okresný súd Bratislava V uznesením z 18. septembra 2012 č.k. 36 Er 5934/2008-77 pripustil, aby do konania na miesto oprávnenej V., so sídlom v B., vstúpila spoločnosť S., so sídlom v B.. Rozhodnutie odôvodnil poukazom na § 37 ods. 3 Exekučného poriadku. Na základe predložených listín mal súd za preukázané, že pohľadávka vymáhaná v predmetnej exekúcii bola zmluvne prevedená na spoločnosť S. Súd nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by nebolo možné zmenu účastníkov konania pripustiť.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo 7. novembra 2012 sp. zn. 18 CoE 40/2012 odvolanie povinného odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Oprávnenej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd poukázal na § 202 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak. Exekučný poriadok však neobsahuje ustanovenie, podľa ktorého by bolo voči takémuto uzneseniu odvolanie prípustné. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti týmto rozhodnutiam odvolacieho súdu podal povinný dovolanie. Pokiaľ ide o zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu z 30. mája 2012 sp. zn. 18 CoE 612/2011, prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. zrušil rozhodnutie súdov oboch stupňov a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že postupom súdov sa mu odňala možnosť konať pred súdom, pričom túto vadu videl v tom, že v danej veci mu nebolo doručené odvolanie oprávnenej, preto nemal možnosť sa k tomuto odvolaniu vyjadriť. Navyše dodal, že exekučný titul nebol povinnému nikdy doručený do vlastných rúk. Pokiaľ ide o dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu zo 7. novembra

2012 sp. zn. 18 CoE 40/2012, rovnako navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. zrušil rozhodnutie súdov oboch stupňov a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. Uviedol, že rozhodnutie je nezákonné, protiústavné, odporuje zásade rovnosti a kontradiktórnosti súdneho konania. Poukázal na to, že povinnému nebolo v zmysle § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka oznámené postúpenie pohľadávky. Mal za to, že išlo o fingované postúpenie. V súvislosti s postúpením predmetnej pohľadávky neboli povinnému doručené žiadne listiny. Súd nesprávne právne vec posúdil. Navyše rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za nedostatočne odôvodnené, formalistické.

Oprávnená sa k dovolaniam povinného nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolania podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolania smerujú proti rozhodnutiam, ktoré možno dovolaním napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd uznesením (v oboch prípadoch). Dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Napadnuté uznesenia odvolacieho súdu nevykazujú znaky vyššie uvedených uznesení, preto dovolania podľa § 239 O.s.p. nie sú prípustné.

Vzhľadom na obsah dovolaní ako aj na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutia neboli vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie netrpí niektorou z nich. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľ vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nenamietal a tieto nezistil ani dovolací súd.

Dovolací súd osobitne skúmal, či povinnému nebola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

I. Vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pokiaľ ide o dovolanie povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2012 sp. zn. 18 CoE 612/2011, videl dovolateľ v tom, že v danej veci mu nebolo doručené odvolanie oprávnenej a teda sa k nemu nemal možnosť vyjadriť.

V zmysle ustálenej judikatúry účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, ak mu nebolo doručené odvolanie smerujúce proti uzneseniu súdu prvého stupňa (porovnaj napr. ZSP 45/2011, ZSP 2/2002).

Ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vete O.s.p., doručí súd prvého stupňa bezodkladne odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov, aby sa k odvolaniu vyjadrili. Len čo všetkým účastníkom

uplynie lehota na podanie odvolania a vyjadrenia k odvolaniu, predloží súd vec bez zbytočného odkladu odvolaciemu súdu (§ 209a ods. 1 a 2 O.s.p.).

V zmysle § 211 ods. 1 O.s.p. odvolací súd sám odstráni vady pri doručovaní odvolania a výzvy podľa § 209a ods. 1 tak, že sám vykoná doručovanie.

Súdy v danom prípade podľa citovaných ustanovení O.s.p. nepostupovali a povinnému odvolanie oprávnenej (č.l. 35 spisu) nedoručili. Tým mu neumožnili k nemu sa vyjadriť a uviesť svoje tvrdenia v rozsahu, v akom to považoval za potrebné. Odvolací súd rozhodol len na základe podaného odvolania a tým uprel povinnému procesné práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom. Účastník konania má právo byť oboznámený (mať vedomosť) s tým, že v jeho právnej veci bol podaný opravný prostriedok, je vedené odvolacie konanie. Súdy teda konali v rozpore s ústavným princípom rovnosti účastníkov konania a ukrátili povinného na jeho základnom práve na spravodlivý súdny proces chránenom v čl. 46 – 50 Ústavy Slovenskej republiky.

Dovolací súd na základe týchto dôvodov dospel k záveru, že súdy v prejednávanej veci zaťažili konanie procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorá nielenže zakladá prípustnosť dovolania, ale je zároveň aj dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť – rozhodnutie vydané v konaní postihnutom touto procesnou vadou nemôže byť považované za správne. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté uznesenie odvolacieho súdu z 30. mája 2012 sp. zn. 18 CoE 612/2011 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

II. Vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. dovolateľ namietal aj pokiaľ ide o jeho druhé dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 7. novembra 2012 sp. zn. 18 CoE 40/2012.

Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nedostatočne odôvodnené, formalistické.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj

na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku (v danom prípade aj uznesenia s poukazom na § 167 ods. 2 O.s.p.) súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie uznesenia bolo presvedčivé.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolanie povinného odmietol. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Podľa § 202 ods. 2 O.s.p. odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak, a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona.

Vzhľadom na skutočnosť, že v zmysle § 202 ods. 2 O.s.p. proti uzneseniu súdu v exekučnom konaní o pripustení zmeny účastníkov tohto konania odvolanie nie je prípustné, pretože Exekučný poriadok neuvádza, že odvolanie proti nemu prípustné je, v tomto smere bol právny záver odvolacieho súdu správny. Dovolací súd nezistil zo strany odvolacieho súdu žiadne pochybenie a teda konštatoval, že povinnému v tomto prípade nebola odňatá možnosť konať pred súdom.

Záverom dovolací súd k námietke dovolateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) dodáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 7. novembra 2012 sp. zn. 18 CoE 40/2012 nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie povinného odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. februára 2013

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová